

بخش ۲۸

نجات

اعمال و فیض

خواننده گرامی، در این درس پیرامون این سؤالات تفکر می‌کنیم که آیا نجات بوسیله اعمال انسان بدست می‌آید یا فیض خدا؟ آیا می‌توان گفت که در نجات انسان، هم اعمال او و هم فیض خدا حائز اهمیت است؟

در درسهای اخیرمان توضیح دادیم که انسان بخاطر عدم اطاعت از خدا از سرچشمه حیات جدا شده است و در مرگ روحانی بسر می‌برد. خدا شریعت را به انسان داد تا انسان به گناهکار بودن خود و نیاز خود به نجات پی ببرد. انسان توسط شریعت نمی‌تواند نجات بیابد چون هیچ بنی آدمی قادر نیست شریعت را بطور تمام و کمال رعایت کند و بعلاوه شریعت قادر نیست به انسان در گناه مرده حیات ببخشد.

نقشه خدا برای نجات انسان

در این درس می‌خواهیم نشان بدهیم که خدا نقشه نجات انسان را طوری طرح ریزی نمود تا انسان بتواند بسوی او بازگشت کند. خدا که مایل به نجات انسان بوده است راهی برای نجات انسان فراهم کرد تا انسان بتواند با خالق خود دوستی و مشارکت داشته باشد.

تعالیم اساسی کتاب مقدس

عدم توانایی انسان در انجام اعمال خداپسندانه

شخصی که کوشش می‌کند با رعایت شریعت و انجام کارهای نیک خدا را خوشنود کند به زودی خود را در وضعیتی می‌یابد که در رساله به رومیان تشریح گردیده است. پولس رسول در رساله خود به رومیان اینطور نوشت: "ما می‌دانیم که شریعت روحانی است اما من نفسانی هستم و مانند برده‌ای به گناه فروخته شده‌ام. نمی‌دانم چکار می‌کنم زیرا آنچه را که دلم می‌خواهد انجام نمی‌دهم بلکه برخلاف، چیزی را که از آن تنفر دارم بعمل می‌آورم. وقتی کاری می‌کنم که نمی‌خواهم بکنم، این نشان می‌دهد که من با حقانیت شریعت موافقم. پس در واقع من آن کسی که این عمل را انجام می‌دهد نیستم بلکه این گناه است که در من بسر می‌برد." (رساله به رومیان فصل هفتم، آیات ۱۴-۱۷).

این وضعیت کسی است که سعی می‌کند از طریق رعایت شریعت زندگی خداپسندانه‌ای داشته باشد. چنین شخصی به زودی متوجه می‌شود که طبیعت سقوط کرده و گناه‌آلود او به هیچ وجه نمی‌خواهد مطیع خدا باشد. پولس رسول مثل هر بنی‌آدم دیگری نمی‌توانست بطور تمام و کمال شریعت را رعایت کند چون طبیعت انسان او گناهکار و سرکش بود. باید توجه داشته باشیم که انسان با طبیعتی گناه‌آلود به دنیا می‌آید و این طبیعت گناهکار، مطیع خدا و احکام خدا نیست. پولس رسول در آیات ۱۸-۲۱ از فصل هفتم رساله‌اش به رومیان نوشت: "می‌دانم که در من یعنی در طبیعت نفسانی من جایی برای نیکویی نیست زیرا اگر چه میل به نیکی کردن در من هست ولی قدرت انجام آن را ندارم آن نیکی را که می‌خواهم، انجام نمی‌دهم بلکه کار بدی را که نمی‌خواهم، بعمل

می‌آورم. اگر کاری را که نمی‌خواهم، انجام می‌دهم دیگر کننده آن کار من نیستم بلکه گناه است که در من بسر می‌برد. پس به این قاعده کلی پی می‌برم که، هر وقت می‌خواهم کاری نیکو انجام دهم فقط شرارت از من سر می‌زند."

این آیات بطور بسیار واضحی بیان می‌کنند که انسان بخاطر طبیعت سقوط کرده خود نمی‌تواند با اعمالش خدا را خوشنود کند. هر چند یک نفر بخواهد و تلاش کند که با اعمال نیکو باعث خوشنودی خدا بشود چون طبیعت گناه‌آلود در او هست به نتیجه مطلوب نخواهد رسید. بر اساس آیه ۱۸ که خواندم "در طبیعت نفسانی انسان جایی برای نیکویی نیست." سپس پولس رسول در آیات ۲۲-۲۵ از فصل هفتم رساله به رومیان اینطور ادامه می‌دهد "باطناً از شریعت خدا لذت می‌برم، ولی می‌بینم فرمان دیگری بر بدن من حاکم است که با فرمان حاکم بر ذهن من می‌جنگد و مرا اسیر فرمان گناه می‌سازد یعنی اعضای بدن مرا مطیع خود نموده است. من چه آدم بدبختی هستم! این بدن، مرا بسوی مرگ می‌کشاند. کی می‌تواند مرا از دست آن آزاد سازد؟ خدا را بوسیله خداوند ما عیسی مسیح شکر می‌کنم که چنین کاری را کرده است. خلاصه در حالیکه طبیعت نفسانی من بنده گناه است با عقل خود شریعت خدا را بندگی می‌کنم." می‌بینیم پولس رسول بیان می‌کند که احتیاج دارد از چنگ طبیعت گناه‌آلود خود آزاد بشود (آیه ۲۴). اما او روشن می‌سازد که این آزادی با رعایت شریعت بدست نمی‌آید. این آزادی هدیه خداست که توسط خداوند ما عیسی مسیح به انسان داده می‌شود. پس آزادی ما ایمان‌داران به مسیح نتیجه اعمالمان نیست بلکه نتیجه فیض است که در عیسی مسیح به ما بخشیده شده است. تجربه روحانی پولس که در فصل هفتم رساله به رومیان ذکر گردیده است احتمالاً بعد از توبه و بازگشت او

بوده است. در غیر اینصورت او اظهار نمی نمود که "باطناً از شریعت خدا لذت می برد (رومیان فصل هفتم، آیه ۲۲). فصل ششم رساله به رومیان در رابطه با افرادی است که بخاطر اتحاد با عیسی مسیح از مرگ به حیات منتقل شده اند. فصل هفتم رساله به رومیان وضعیت همین افراد را تشریح می کند که می خواهند توسط اعمال خود خدا را خوشنود بسازند ولی موفق نمی شوند.

در این فصل، موضوع درس ما درباره زندگی مسیحی نیست بلکه درباره نجات است. می خواهیم ببینیم که نجات چگونه بدست می آید، آیا نجات از طریق اعمال انسان بدست می آید یا از طریق فیض خدا؟ شاید پرسید، اگر موضوع درس ما درباره نجات است پس چرا وارد فصل هفتم رساله به رومیان شدیم، مگر آیات ۱۴-۲۵ از فصل هفتم رومیان درباره کشمکش درونی ایمان داران نیست، مگر این آیات نشان نمی دهند که ما ایمان داران به مسیح نمی توانیم با رعایت شریعت و انجام اعمال نیک از چنگ طبیعت نفسانی خود آزاد بشویم؟

در اینجا می خواهیم تذکر بدهیم که قصد ما از وارد شدن به فصل هفتم رساله به رومیان این است که نشان بدهیم حتی ایمان داران به مسیح، بدون کمک خدا نمی توانند زندگی خداپسندانه ای داشته باشند. وقتی شخص نجات یافت، نتواند با کوشش انسانی خود خدا را خوشنود بسازد چطور ممکن است شخص نجات نیافته با تکیه بر اعمالش خدا را خوشنود کند؟! فصل هفتم رساله به رومیان بخوبی ما را متوجه می کند که هیچکس (خواه نجات یافته، خواه نجات نیافته) از طریق تلاش و کوشش انسانی خود نمی تواند باعث خوشنودی خدا بشود.

شرط لازم برای ورود به آسمان

انسان نمی‌تواند به آسمان وارد بشود مگر اینکه از گناهان خود پاک شده باشد. گناه، مانع رسیدن انسان به آسمان است و هیچ بنی آدمی در نظر خدا بی‌گناه نیست. شاید یکنفر بگوید من آنقدر کارهای خوب انجام می‌دهم که گناهانم را پوشش بدهد!! آیا انسان می‌تواند در تمام طول عمر خود فقط کارهای خوب انجام بدهد و هیچگاه مرتکب گناه نشود؟ چنین چیزی غیرممکن است، چون انسان در درون خود طبیعتی گناهکار و سرکش دارد. میل باطنی به گناه باعث می‌شود که انسان گناه بکند. انسان در فکر و کلام و عمل گناهکار است و هرگز نمی‌تواند با کارهای خوب خود گناهانش را برطرف کند. پس انسان از طریق کارهای خوب نمی‌تواند از گناهانش پاک بشود و به آسمان برسد. برای نجات و رسیدن به آسمان باید راه دیگری وجود داشته باشد.

اشتباه بزرگ قوم اسرائیل

در فصلهای نهم و دهم و یازدهم رساله به رومیان می‌بینیم که پولس رسول با حکمتی مخصوص اشتباه بزرگ قوم اسرائیل را توضیح می‌دهد. این اشتباه این است که قوم اسرائیل بعوض پذیرفتن فیض خدا برای نجات، سعی نمودند شریعت را رعایت کنند. قوم اسرائیل در عهد عتیق بایستی حیوانات را قربانی می‌کردند که متوجه فیض خدا بشوند. بعلاوه بعداً مسیح موعود قوم اسرائیل بر روی صلیب قربانی شد و فیض خدا را بطور کامل آشکار نمود.

با مرگ مسیح بر روی صلیب جریمه گناهان قوم اسرائیل و جریمه گناهان تمام بشر پرداخت گردید. پولس رسول در فصل نهم رساله به رومیان

آیات ۳۰-۳۳ درباره قوم اسرائیل اینطور نوشت: "پس چه بگوییم؟ باید بگوییم که ملت‌های غیریهود که برای بدست آوردن نیکی مطلق کوشش نکردند از راه ایمان آن را بدست آوردند، حال آنکه قوم اسرائیل که پیوسته جویای شریعتی بودند تا بوسیله آن نیک محسوب شوند آن را نیافتند. چرا؟ بعلت اینکه کوشش‌های ایشان از روی ایمان نبود بلکه در اثر اعمال خودشان بود. به این ترتیب آنها از همان سنگی لغزش خوردند که کلام خدا به آن اشاره می‌کند..." پاک‌ی از گناه و نیکی مطلق، به سبب فیض خدا و از راه ایمان به انسان بخشیده می‌شود ولی قوم اسرائیل به اعمال خود متکی بوده است و به همین علت خود را از نجات که هدیه خداست محروم نموده است.

پایان شریعت

در رساله به رومیان فصل دهم، آیه ۴ می‌خوانیم "مسیح هدف و تمام کننده شریعت است برای هر که ایمان آورد و به این وسیله در حضور خدا نیک شمرده شود." منظور پولس در این آیه این نیست که مسیح شریعت را زیر پا گذاشت. می‌دانیم که مسیح اینکار را نکرد بلکه او بطور کامل شریعت را انجام داد. در واقع مسیح شریعت را در راه هر که به او ایمان می‌آورد انجام داده است. مسیح با پاک‌ی و بیگناهی مطلق در این جهان زندگی کرد و او هدف و تمام کننده شریعت برای نیک شمرده شدن انسان است. البته فقط کسانی نیک شمرده می‌شوند که به مسیح ایمان می‌آورند. نیکی مطلق مسیح به حساب تمام کسانی گذاشته می‌شود که به او ایمان می‌آورند.

با توجه به آنچه که گفتیم به سادگی می‌توان فهمید که نجات انسان به اعمال او بستگی ندارد بلکه به فیض خدا بستگی دارد. چون نجات انسان به فیض خدا بستگی دارد هرکس در هر شرایطی که باشد می‌تواند هدیه نجات را از خدا دریافت کند.

هیچکس بخاطر گناهایی که در زندگی‌اش انجام داده است از نجات محروم نمی‌شود. هیچکس بخاطر کم سواد یا بی‌سواد از نجات محروم نمی‌شود. هیچکس بخاطر نداشتن پول کافی از نجات محروم نمی‌شود. شخص ثروتمند، شخص فقیر، شخص تحصیل کرده، شخص تحصیل نکرده، دروغگو، دزد، زناکار، قاتل و هرکس دیگری چنانچه حاضر باشد به گناه پشت کند و به عیسی مسیح خداوند روی بیاورد بوسیله خدا پذیرفته می‌شود و نجات می‌یابد. اگر شما تاکنون به عیسی مسیح خداوند ایمان نیاورده‌اید به شما توصیه می‌کنیم بدون توجه به وضعیت گذشته خود یا به شرایط فعلیتان با توبه از گناه و ایمان به عیسی مسیح به سوی خدا بازگشت کنید.

پولس رسول در رساله‌اش به مسیحیان افسس نوشت "زیرا به سبب فیض خداست که شما از راه ایمان نجات یافته‌اید و این کار شما نیست بلکه بخشش خداست. این نجات نتیجه اعمال شما نیست، پس هیچ دلیلی وجود ندارد که کسی بخود ببالد."

امیدواریم که تک تک شما خوانندگان حقجو از راه ایمان به مسیح، فیض خدا را نصیب خود بسازید و به جمع نجات یافتگان عالم بپیوندید. آمین.